

РЕШЕНИЕ

№ 6161

гр. София, 29.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

**ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска
Елка Атанасова**

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Михаела Николаева, като разгледа дело номер **5650** по описа за **2021** година докладвано от съдия Катя Аспарухова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от Столична община, представлявана от юрисконсулт Ц., срещу Решение от 07.05.2021г. на Софийски районен съд /СРС/, НО, 19-ти с-в, постановено по НАХД № 15716/2020г. по описа на СРС, с което е отменено Наказателно постановление /НП/ № 377770/2020г. от 16.06.2020г., издадено от заместник-кмет на Столична община, с което на К. К. И. на основание чл. 49 от Наредбата за реда и условията за пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община (НРУПОГТТСО - Наредбата) е наложено наказание „глоба“ в размер на 50 лв. за извършено нарушение на чл. 18, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3, във вр. с чл. 46, ал.1 и чл. 47, ал. 1 от Наредбата.

С жалбата се моли решението на СРС като неправилно - постановено при допуснати съществени процесуални нарушения, да бъде отменено. Развиват се подробни аргументи относно приложението на Закона за автомобилните превози /ЗАвт П/ и конкретно спрямо обществения транспорт на територията на СО, каквито мотиви не са изложени в обжалваното решение. Касаторът счита, че ЗАвт П е приложим за междуселищни и международни превози на пътници, но не и за такива в рамките на СО. Поддържа се, че нарушението е достатъчно точно описано от фактическа страна, като в посочените разпоредби на чл. 18, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от

Наредбата липсва неяснота в какво се изразяват задълженията на гражданите, ползващи услугите на обществения градски транспорт. Моли настоящата инстанция да отмени решението и по същество да постанови друго, с което да потвърди НП.

В съдебно заседание касаторът, чрез юрк. Ц., поддържа касационната жалба. Моли решението на СРС да се отмени като незаконосъобразно и да бъде потвърдено НП по изложените в жалбата доводи.

Ответникът по делото се представлява от адв. И., която оспорва жалбата. Моли обжалваното решение да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно. Претендира разноски по делото по представен списък.

Прокурор от СГП дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания, доводите на страните и доказателствата по делото, Административен съд София – град, Деветнадесети касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

По съществуването на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е неоснователна и не са налице наведените касационни основания за отмяна на съдебното решение.

От фактическа страна СРС е установил следното:

При извършена проверка от контролори по редовността на пътниците към [фирма] на 22.05.2020г., в [населено място], на спирка „Площад Ручей“, посока [улица], при спряно превозно средство -автобус № 204 с инв. № 3146, било установено, че ответникът по касация К. К. И. не представя редовен превозен документ и отказва да закупи карта за еднократно пътуване, продавана от контролор по редовността на пътниците, за което му бил съставен АУАН № 0377770/22.05.2020г. за нарушение на чл. 18, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3, във вр. с чл. 46, ал.1 и чл. 47, ал. 1 от Наредбата за реда и условията за пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община, в чийто бланков формуляр било отбелязано чрез подчертаване „пътува без превозен документ“ и „отказва да закупи карта за еднократно пътуване“. Въз основа на така съставения акт при горепосоченото словесно описание на нарушението, квалифицирано по чл. 18, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3, във вр. с чл. 46, ал.1 и чл. 47, ал. 1 от Наредбата, е издадено от заместник-кмета на Столична община процесното НП № 377770/16.06.2020г., което СРС е отменил с оспорваното в настоящото производство решение.

За да постанови този резултат, съдът след преценка в съвкупност на събраните по делото писмени доказателства и гласни доказателствени средства от правна страна е приел, че АУАН и обжалваното НП са издадени от компетентни длъжностни лица, но са допуснати съществени процесуални нарушения в административнонаказателното производство. На първо място, посочил е, че са нарушени нормите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, тъй като правната квалификация на нарушението е противоречива, неясна и несъответна на същото по причина, че са цитирани като нарушени множество норми от Наредбата, някои от тях неотнормирани към конкретно извършеното деяние, а други регламентират различни задължения за пътуващите в обществения транспорт

-неправилно в АУАН и НП са посочени трите хипотези на чл. 18, т. 1, т.2 и т.3 от НРУПОГТТСО. Освен това неясно с оглед описанието на нарушението в НП е мястото на извършването му, конкретно относно вида на превозното средство. Констатирано е разминаване във времето на извършване на нарушението. Допуснатите нарушения според въззивния съд са довели до неяснота относно изпълнителното деяние на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено, съответно са ограничили правото на защита на санкционираното лице. На следващо място, съдът намира, че поради допуснатите процесуални нарушения не е установено по безспорен начин, че ответникът по касация е пътувал без редовен превозен документ, следователно - недоказан е останал фактът на административното нарушение, за което е санкционирано лицето.

Така постановеното решение е правилно.

Видно от текста на АУАН и НП, правната квалификация на нарушението е по чл. 18, т. 1, т. 1, т. 2 и т. 3, вр. чл. 46, ал. 1 и чл. 47, ал. 1 от НРУПОГТТСО.

Както в АУАН, така и в НП е посочено, че с поведението си пътникът е нарушил чл. 18, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от Наредбата. Тази разпоредба обаче урежда различни хипотези, свързани с отделни задължения на пътуващите в градския транспорт, а именно: да притежават превозен документ, да го представят на контролните органи, както и да слезат от превозното средство на следващата спирка и да предоставят на контролните органи лична карта/личен паспорт за съставяне на акт за административно нарушение при констатирано нарушение и отказ за закупуване на карта за еднократно пътуване. Видно от текста на АУАН и НП -посочени за нарушени са всички хипотези, поради което не е ясно за кое от тези деяния е санкционирано лицето. Дори да се приеме, че е нарушена всяка от тях, то това не е отразено в словесното описание на акта и НП, а освен това биха представлявали отделни нарушения, за което с оглед забраната на чл. 18 от ЗАНН е недопустимо да се налага една обща санкция. Ако се приеме, че нарушението е единствено по т. 1, следва, че цифровото изражение на нарушените законови разпоредби не съответства на словесното описание на нарушението, което винаги представлява съществено нарушение на процесуалните правила поради неяснота на обвинението в извършване на конкретно административно нарушение и невъзможността на извършителя да ангажира адекватно защитата си.

Другата посочена за нарушена разпоредба в АУАН и НП – тази на чл. 46, ал. 1 от Наредбата, предвижда, че „при констатиран от длъжностно лице - контролър по редовността на пътниците случай на пътуване без редовен превозен документ или с нередовен превозен документ пътникът закупува карта за еднократно пътуване, продавана от контролър по редовността на пътниците: 1. в превозното средство картата се валидира от длъжностното лице - контролър и дава право на пътника да продължи пътуването си със същото превозно средство; 2. при слизване на нередовния пътник, последният заплаща стойността на картата на спирката“. Така цитираната разпоредба не санкционира отказ на нарушителя да бъде закупена от него карта за еднократно пътуване, продавана от контролора по редовността на пътниците, а регламентира реда за прилагането на тази мярка. Освен това не е посочено от органа коя от двете визирани в разпоредбата и взаимно изключващи се хипотези е нарушена. Всичко гореизложено води до извод, че в НП не е описана точно и ясно правната квалификация на нарушението, за което е наказано лицето, като с това е нарушен чл. 57, т. 5 и т. 6 от ЗАНН. Настоящият съдебен състав споделя съжденията на СРС, че

допуснатите процесуални нарушения са ограничили ефективното упражняване на правото на защита на санкционираното лице. За ответника по касация е останало неясно какво конкретно нарушение е извършил и е препятствана възможността му адекватно да организира и проведе в пълен обем правото си на защита.

Настоящият съдебен състав намира за необходимо да посочи още че към датата на извършване на нарушението и към датата на издаване на процесното НП, е била в сила Наредба за реда и условията за пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община, приета с Решение № 178 на СОС по Протокол № 51 от 05.04.2018 г. Съгласно чл. 49 във връзка с чл. 47, ал. 1 от НРУПОГТТСО при пътуване без редовен превозен документ или с нередовен превозен документ и отказ на пътника да закупи карта за еднократно пътуване, продавана от контролор по редовността на пътниците, длъжностното лице по контрола съставя акт за установяване на административно нарушение, за което е предвидено наказание „глоба“ в абсолютен размер от 50 лева /чл. 49/. Според параграф 1, т. 1 от ДР на НРУПОГТТСО превозно средство е трамвай, тролейбус, автобус или метровлак, с който се осъществява обществен градски транспорт на територията на Столична община. Разпоредбата на чл. 101, т. 1 от ЗАвт П, също действаща към процесния момент, предвижда пътник в моторно превозно средство за обществен превоз, който пътува без билет или друг превозен документ, да се наказва с глоба в размер от 10 до 50 лева - за превози по общинските транспортни схеми. Съгласно пар. 1, т. 11 от ДР на ЗАвтПр това е общодостъпна схема, с която се предоставят за експлоатация автобусните линии в община, област или в цялата страна, тоест съгласно относимата законова регламентация общественият градски транспорт на територията на Столична община, осъществяван с автобуси, е превоз по общинските транспортни схеми.

Анализът на посочените разпоредби недвусмислено сочи, че е налице пълно съответствие на признаците на деянието, посочено като административно нарушение в Закона и в Наредбата, когато общественият градски транспорт е автобусен, както е в процесния случай. Видно е, че горепосочените санкционни разпоредби на ЗАвт П /чл. 101/ и на Наредбата /чл. 49/ за едно и също нарушение предвиждат различни по размер санкции.

Следователно, разпоредбата на чл. 49 от НРУПОГТТСО противоречи на чл. 101, т. 1 от ЗАвт П в частта за размера на предвиденото административно наказание. Разпоредбата на чл. 101 от ЗАвт П не е бланкетна и признаците на извършеното нарушение не подлежат на попълване от друг нормативен акт. Недопустимо е обществени отношения, изчерпателно уредени със закон, да се преуреждат с подзаконов нормативен акт, като за същото нарушение се предвижда по-високо /с оглед неговия минимум/ по размер административно наказание, макар и от същия вид - "глоба". Противоречието между закон и подзаконов акт обуславя отмяната на НП, издадено за нарушение по наредба на СО /НРУПОГТТСО/, противоречаща на ЗАвт П, на основание чл. 15, ал. 3 от ЗНА.

По изложените съображения, като е отменил незаконосъобразното НП, СРС е постановил правилно съдебно решение, което следва да се остави в сила. Не са налице релевираните с жалбата касационни основания за неговата отмяна.

При този изход на спора съдът дължи произнасяне относно своевременно предявената претенция за присъждане на направените по делото разноски от ответника по касация на основание чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, във вр. с чл. 143, ал. 4 от АПК. В тази връзка са представени писмени доказателства – пълномощно и договор за правна защита и

съдействие, съгласно който адвокатското възнаграждение е платено /“внесено“/ безкасово /по банков път/, за което не се представят доказателства. Съгласно приетото в т. 1 от ТР № 6 от 06.11.2013г. по тълк. дело № 6/2012г. на ОСГТК на ВКС договорът служи за разписка относно направеното плащане единствено когато е направено в брой. В случаите на плащане по банков път доказването става със „съответните банкови документи, удостоверяващи плащането“. С оглед на това не е проведено надлежно доказване на факта на реалното заплащане на претендираната сума от ответника, поради което претенцията му следва да бъде оставена без уважение. Воден от горното на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София - град, XIX касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 07.05.2021г. на Софийски районен съд, НО, 19-ти с-в, постановено по н.а.х.д. № 15716/2020г. по описа на СРС, с което е отменено Наказателно постановление № 377770/2020г. от 16.06.2020г., издадено от заместник-кмет на Столична община.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ 1.

2.